

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Elišky Mrázkové a JUDr. Pavla Vlacha ve věci

žalobců: 1) [žalobce 1], narozená xxx
bytem xxx
2) [žalobce 2], narozený xxx
bytem xxx
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Věrou Chandryckou
sídlem Slezská 11, Praha 2

proti
žalované: xxx, s. r. o., IČ xxx
sídlem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Janem Zapotilem
sídlem Praha 1, Václavské náměstí 38

o neplatnost výpovědi nájmu bytu,

k odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 25. června 2019, č.j. 26 C 35/2013-304,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé **potvrzuje**, ve výroku o nákladech řízení **se mění** tak, že žalobci jsou povinni zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení částku 55 058 Kč k rukám advokáta Mgr. Jana Zapotila do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalobci jsou povinni zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení společně a nerozdílně částku 8 651 Kč k rukám advokáta Mgr. Jana Zapotila do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.H.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobci domáhali určení, že výpověď ze dne 16. 12. 2012, kterou žalovaná doručila žalobcům 21. 12. 2012, z nájmu bytové jednotky č. xxx sestávající se z 3 pokojů, kuchyňského koutu, koupelny, WC, předsíně, spíže, komory a příslušenství, která se nachází ve 4. nadzemním podlaží domu č. p. xxx na pozemku parc. č. xxx, v kat. území xxx, obec Praha, je neplatná, a žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení.
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobci domáhali neplatnosti výpovědi z nájmu bytu, kterou jim dal žalovaný z důvodu ust. § 711 odst. 2 písm. b/ s tím, že byt přenechali do podnájmu třetí osobě bez souhlasu pronajímatele, a dále podle ust. § 711 odst. 2 písm. c/ obč. zák. s tím, že mají ve společném jmění rodinný dům v k.ú. Xxx, obec Praha. Soud prvního stupně podle ust. § 3076 zák.č. 89/2012 Sb. (o.z.) věc posuzoval podle dosavadních právních předpisů, tedy občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. účinného do 31.12.2013.
3. Soud prvního stupně ve věci rozhodoval již potřetí a k námitce žalované a závazného právního názoru odvolacího soudu se měl zabývat otázkou, zda žalobcům ke dni doručení výpovědi nájmu bytu svědčilo nájemní právo k předmětnému bytu na základě přechodu nájmu po matce žalobkyně H.D., či nikoli, a zda jsou tedy aktivně legitimováni k podání žaloby na určení neplatnosti výpovědi nájmu bytu.
4. Soud prvního stupně provedl dokazování, na jehož základě dospěl k závěru, že žalobcům ke dni podání výpovědi nájemní právo k předmětnému bytu nesvědčilo. Původními nájemci bytu byli rodiče žalobkyně, manželé D., posléze po jejich rozvodu matka žalobkyně H.D.. Otec žalobkyně J.D. se posléze stal nájemcem jiného bytu v předmětném domě označeném č. 4. Městská část Praha 10 se rozhodla nájemní dům privatizovat, za tím účelem byla založena žalovaná společnost a následně bylo rozhodnuto o převedení bytů do vlastnictví nájemců. Proces privatizace byl završen v roce 2011, docházelo ke změně společníků žalované a v určité době se společníky stali i žalobci. K prodeji bytů do jejich vlastnictví nedošlo, přestože byla uzavřena smlouva o smlouvě budoucí, když společnost většinou ovládl Mgr. Š.Š. a následně byla žalobcům dána výpověď z nájmu bytu. V roce 1992 žalobci uzavřeli manželství, v témže roce žalobkyně otěhotněla a v době gravidity bydlela se svou matkou v předmětném bytě. Žalobce využil nabídky otce žalobkyně J.D. a nastěhoval se do bytu č. xxx. Žalobcům se postupně narodily 3 děti, v roce xxx zakoupili rodinný dům v Praze na Xxxě, který rekonstruovali a nástavba byla kolaudována 22. 5. 2006. Dále soud uzavřel, že H.D. se z bytu odstěhovala na chalupu ve Xxx v roce xxx, kde obnovila soužití s J.D. a kde také v roce 2007 zemřela. V řízení bylo prokázáno, že manželství účastníků bylo funkční, jejich soužití odpovídalo vedení společné domácnosti, když společně hospodařili, uspokojovali své potřeby, vychovávali děti. Žalobkyně proto nemohla vést společnou domácnost se svou matkou a žalobce se svým tchánem. Nebyla-li vedena společná domácnost, nemohlo dojít ani k přechodu nájmu bytu podle ust. §§ 708, resp. 706 obč. zák., tedy ani opuštěním společné domácnosti ani smrtí matky žalobkyně v roce 2007. Že by H.D. ukončila nájemní poměr k bytu podle ust. § 710 obč. zák. nebylo v řízení tvrzeno ani prokazováno. Nájemní poměr nemohl vzniknout ani na základě nájemní smlouvy ze dne 1. 12. 2000, neboť v té době nájemní právo svědčilo právě matce žalobkyně, proto je třeba nájemní smlouvu považovat za absolutně neplatnou. Ze všech uvedených důvodů byla žaloba zamítnuta pro nedostatek aktivní legitimace na straně žalobců. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 150 o.s.ř. Soud prvního stupně úspěšně žalované náklady řízení nepřiznal, když dovedl, že sama dala žalobcům výpověď nájmu bytu, aniž by jim tento nájem svědčil.
5. Proti rozsudku podali žalobci včas odvolání. Poukázali na to, že nájemní poměr vznikl na základě písemné nájemní smlouvy z 1. 12. 2000, kterou žalobci v řízení předložili. Od té doby byly obě strany smlouvy, tedy i žalovaná, v dobré víře, že žalobcům svědčí nájemní právo k bytu. V průběhu sporu však žalovaná začala účelově tvrdit, že smlouva je neplatná, neboť byt nebyl k rozhodnému

datu právně volný. Soud se spokojil s tímto tvrzením, aniž by žalovaná musela tuto skutečnost jakkoli prokazovat. Žalobci přitom nemohou disponovat žádnými důkazy prokazujícími případné skončení nájmu původní nájemkyně bytu. H.D. je přitom v předložené nájemní smlouvě označena jako předchozí nájemce, z čehož lze dovodit, že její nájemní poměr byl ukončen. To, že žalobci byli ke dni podání výpovědi společnými nájemci bytu, potom vyplývá i z textu samotné výpovědi. I sama žalovaná tedy byla v dobré víře o této skutečnosti. Poukázali na to, že byt užívali po celou dobu v dobré víře, že jsou nájemci bytu, proto měl být aplikován § 2238 o.z. účinného od 1. 1. 2014, a v tomto směru nesouhlasí se závěry odvolacího soudu vyslovenými v kasačním rozhodnutí. Pro podporu svého tvrzení odkázali na Nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 658/18. Tato dobrá víra žalobců by tedy měla požívat právní ochrany na rozdíl od nepoctivého jednání žalované. Navrhli, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobě vyhověl. V doplnění odvolání ještě poukázali na Nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 4235/18, který se zabývá otázkou platnosti více nájemních smluv se závěrem, že dojde-li k uzavření více nájemních smluv k téže věci, není ústavně konformní výklad, že druhá ze smluv je absolutně neplatná.

6. Žalovaná se odvolala proti výroku o nákladech řízení. Poukázala na to, že řízení trvalo 7 let, žalovaná v něm byla plně úspěšná a na okolnosti, za nichž byla dána výpověď nájmu bytu i na to, jak žalobci v tomto i dalších soudních řízeních existenci nájemního vztahu dovozovali. Žalovaná přitom již v počátku řízení dne 25. 6. 2015 v rámci prvního soudního jednání zpochybnila aktivní legitimaci žalobců k vedení sporu. V průběhu sporu potom skončilo řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 21 C 35/2013, ve skutkově i právně totožné věci, kde byli žalobci zcela neúspěšní a museli si být tedy vědomi neoprávněnosti nároku. O případné nepřiměřené tvrdosti z hlediska přiznání nákladů řízení by se tedy snad dalo uvažovat bezprostředně po uplatnění námítky nedostatku aktivní legitimace, nikoli nyní. Není zde tedy žádný důvod, pro který by náklady řízení neměly být přiznány. Navrhla, aby odvolací soud rozsudek změnil v nákladovém výroku tak, že tyto náklady žalované přizná.
7. Žalovaná se ještě vyjádřila k odvolání žalobců s tím, že odvolací námítky považuje za zcela nedůvodné. Poukázala na to, že žalobci v tomto řízení stejně jako v obdobném řízení ve věci 21 C 35/2013 kupí různé navzájem si odporující verze, na základě kterých dovozují nájemní právo k bytu, které ve vyjádření popisuje. Dále podrobně popisuje skutkovou i právní stránku věci s tím, že nedostatek aktivní legitimace žalobců k podání žaloby pro neexistenci nájemního vztahu je zcela zřejmý.
8. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle ust. § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobců není důvodné, naopak odvolání žalované proti výroku o nákladech řízení důvodné je.
9. Vzhledem k tomu, že odvolací soud ve věci rozhoduje již potřetí, stručně rekapituluje své předchozí závěry vyslovené v kasačních rozhodnutích:
V dané věci je zcela zásadní otázka věcné legitimace žalobců k podání žaloby na určení neplatnosti výpovědi nájmu bytu. V občanském soudním řízení má tuto legitimaci ten z účastníků, který je nositelem hmotného práva, o něž v řízení jde. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR, např. sp. zn. 26 Cdo 4342/2017, 26 Cdo 3842/2007, 26 Cdo 5029/2018, je v řízení o žalobě na určení neplatnosti výpovědi nájmu bytu aktivně legitimován vypovídaný nájemce bytu a pasivně legitimován pronajímatel. K podání žaloby není aktivně věcně legitimována osoba, které sice byla doručena výpověď nájmu bytu, avšak v době jejího doručení nájemcem nebyla.
10. První rozsudek soudu prvního stupně byl odvolacím soudem zrušen pro nepřezkoumatelnost a nepředvídatelnost, když nesplňoval zásady zakotvené v ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. Soud prvního stupně se měl dle pokynů odvolacího soudu zabývat věcí z hlediska toho, zda je na straně žalobců dána aktivní legitimace k vedení sporu z hlediska toho, zda jim v době, kdy jim byla dána výpověď nájmu bytu vůbec svědčilo nájemní právo k předmětnému bytu, zda na ně mohl přejít nájem ve smyslu ust. § 706 odst. 1 obč. zák. za splnění zákonných kritérií tohoto zákonného ustanovení, a to ať již

v roce 2007, kdy matka žalobkyně zemřela, či dříve v roce xxx, když, jak je patrné shora žalobci v určitý okamžik vedení paralelních soudních řízení tvrdili, že matka žalobkyně v tomto roce opustila společnou domácnost, kterou měla v té době vést se žalobkyní. Odvolací soud uvedl, že zřejmě bude namístě připojit spis Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 21 C 35/2013, když v tomto obdobném řízení, kdy byla žaloba pravomocně zamítnuta a řízení prošlo všemi stupni soudní soustavy, bylo prováděno rozsáhlé dokazování, je zde založena i řada listin, o nichž žalovaný tvrdí, že svědčí v neprospěch žalobců. Soud prvního stupně namísto toho rozhodl tak, že žalobcům svědčila dobrá víra, že jsou nájemci bytu, byť považoval nájemní smlouvu z 1. 12. 2000 za absolutně neplatnou, neboť byt nebyl v té době právně volný. Na věc aplikoval podle občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014 ust. § 2238, podle kterého užívá-li nájemce byt po dobu tří let v dobré víře, že nájemce bytu je po právu, považuje se nájemní smlouva za řádně uzavřenou. Tento závěr ovšem odvolací soud shledal nesprávným a rozsudek soudu prvního stupně znovu zrušil se závěrem, že tato fikce řádně uzavřené nájemní smlouvy dopadá sice na nájmy uzavřené i před 1. 1. 2014 za předpokladu, že doba užívání trvala alespoň tři roky a podmínky pro ochranu „poctivého nájemce“ musí být splněny i po 1.1.2014. Tento závěr vychází z judikatury Nejvyššího soudu ČR, např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 1236/2015. Předmětem sporu je však neplatnost výpovědi nájmu bytu, která byla žalobcům doručena 21. 12. 2012, a k tomuto datu je třeba zjistit, zda byli či nebyli žalobci nájemci bytu, což je zcela zásadní sporná otázka mezi účastníky. Pokud by se v řízení prokázalo, že žalobci k tomuto rozhodnému datu nájemci bytu byli a výpověď byla dána po právu, jejich nájemní poměr by touto výpovědí zanikl, ovšem ke dni uplynutí výpovědní lhůty, byly-li by dány výpovědní důvody uvedené ve výpovědi. Ustanovení § 2238 o.z. tedy v tomto případě není aplikovatelné, neboť v době doručení výpovědi takové ustanovení v právním řádu nebylo.

11. Ohledně nyní přezkoumávaného rozhodnutí lze uzavřít, že soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav věci a věc posoudil správně i po právní stránce. Odvolací soud se s jeho závěry ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje a dále se zabývá otázkou aktivní legitimace žalobců k podání žaloby. Všechny ostatní otázky, zejména způsob privatizace domu, převod obchodních podílů společnosti z rodičů žalobkyně na žalobce a podobně, nepovažuje za rozhodné pro posouzení této věci, tedy otázky existence nájmu bytu. Proto v tomto směru zcela odkazuje na rozsudek soudu prvního stupně.
12. Předně odvolací soud uvádí, že závěry uváděné níže jsou stejné, jako v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 ve věci sp. zn. 21 C 35/2013, kdy žalobci vedli totožný spor, ovšem týkající se bytu č. 4, který měl v rozhodné době užívat žalobce s otcem žalobkyně, zatímco byt, který je předmětem tohoto soudního sporu, měla naopak užívat žalobkyně a děti účastníků s matkou žalobkyně H. D. Soud prvního stupně žalobu zamítl, odvolací soud ve věci sp. zn. 35 Co 162/2016 potvrdil zamítavý rozsudek soudu prvního stupně, Nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. 26 Cdo 641/2017 odmítl dovolání žalobců a Ústavní soud usnesením ze dne 9. 5. 2018, sp. zn. II.ÚS 1104/18 odmítl ústavní stížnost. Odvolací soud potom obecně odkazuje na princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí a na zásadu zakotvenou v ust. § 13 o.z., podle kterého každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut a který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích; byl-li právní případ rozhodnut jinak, má každý, kdo se domáhá právní ochrany, právo na přesvědčivé vysvětlení důvodu této odchylky.
13. Jak již bylo shora uvedeno, zásadní pro posouzení důvodnosti podání žaloby o neplatnost výpovědi nájmu bytu podle ust. § 711 odst. 2 obč. zák. rozhodného v době podání výpovědi, tedy v roce 2012, je posouzení otázky aktivní legitimace k podání žaloby, tedy to, zda žalobci byli či nebyli k rozhodnému datu 21. 12. 2012 nájemci bytu.
14. Podle ust. § 706 odst. 1 věta první obč. zák. jestliže nájemce zemře a nejde-li o byt ve společném nájmu manželů, stávají se nájemci jeho děti, vnuci, rodiče, sourozenci, zet' a snacha, kteří prokáží, že s ním žili v den jeho smrti ve společné domácnosti a nemají vlastní byt. Obě podmínky, tedy

vedení společné domácnosti a neexistence vlastního bytu přitom musely být podle tohoto zákonného ustanovení splněny současně. Totéž potom podle ust. § 708 obč. zák. platí v případě opuštění společné domácnosti původním nájemcem bytu. Pojem společné domácnosti v rozhodné době upravoval § 115 obč. zák., podle kterého domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.

15. Vztaženo na souzenou věc nepochybně nemohla být ke dni smrti matky žalobkyně splněna ani jedna podmínka přechodu nájmu bytu, když podmínka vedení společné domácnosti nemohla být splněna ani kdykoli před tím, i kdyby již v roce xxx došlo k odstěhování matky žalobkyně na chalupu ve Xxx. Tato skutečnost však v řízení tvrzena ani prokazována nebyla. Oba žalobci uváděli, že matka žalobkyně sice většinu roku trávila na venkově, nicméně v bytě stále měla svůj pokoj, své věci, pravidelně sem po celou dobu až do své smrti v roce 2007 dojížděla. Kromě toho bylo v řízení prokázáno, že žalobci od uzavření manželství v roce 1992 společně hospodařili, trávili volný čas, hradili své potřeby, v průběhu let se jim počínaje rokem 1993 narodili 3 děti, které společně vychovávali. V listopadu xxx žalobci zakoupili rodinný dům, který rekonstruovali a ke kolaudaci došlo v roce 2006. Kolaudací se tento byt stal obyvatelným z právního hlediska, proto nemůže obstát tvrzení žalobců, že se do domu nastěhovali až později, tedy až po smrti matky žalobkyně. Lze tedy uzavřít, že na žalobce v roce 2007 nájem bytu nepřešel a v době podání výpovědi nájemci bytu nebyli. V řízení potom nebylo prokázáno, že by před tímto datem matka žalobkyně ukončila nájem zákonným způsobem dle ust. § 710 obč. zák., byt tak nebyl právně volný ke dni 1. 12. 2000, kdy měla být uzavřena nájemní smlouva mezi žalobkyní a žalovanou, proto je třeba tuto smlouvu hodnotit jako absolutně neplatnou, a to bez ohledu na spekulace o tom, zda byla či nebyla vyhotovena až později. Pokud žalobci v této souvislosti v odvolání odkazovali na nález Ústavního soudu sp. zn. II.ÚS 4235/18, tento se na danou věc nevztahuje, když neřeší otázku nájmu bytu. K otázce užití ustanovení § 2238 o.z. účinného od 1. 1. 2014, se odvolací soud jednoznačně vyjádřil ve svém předchozím kasačním rozhodnutí tak, že toto ustanovení na danou věc nedopadá. Na těchto svých názorech, které jsou uvedeny shora, nehodlá nic měnit a v plném rozsahu na ně odkazuje.
16. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé jako věcně správný potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř.
17. Za důvodné považuje odvolací soud odvolání žalované proti výroku o nákladech řízení.
18. Ve sporném řízení platí zásada, že účastníku, který měl ve věci plný úspěch, soud přizná plnou náhradu nákladů řízení proti účastníku, který úspěch ve věci neměl (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Výjimkou z této zásady je ust. § 150 o.s.ř., které stanoví, že z důvodů zvlášť zřetele hodných nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat. Při zkoumání, zda tu jsou důvody zvláštního zřetele hodné, soud přihlíží též k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům obou účastníků řízení, a okolnostem případu, soud má také přihlížet k tomu, co vedlo k uplatnění nároku v soudním řízení, k postoji účastníků v soudním řízení apod.
19. V daném případě byla žalobkyně plně úspěšná, lze tedy uzavřít, že jí náleží náhrada všech účelně vynaložených nákladů řízení podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Odvolací soud přitom neshledal důvody pro odeprání náhrady nákladů řízení podle cit. ust. § 150 o.s.ř. Nemůže obstát jednověté odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně s tím, že důvodem tohoto postupu je skutečnost, že sama žalovaná dala žalobcům výpověď nájmu bytu, ač jim nájem nesvědčil. Nedostatek aktivní legitimace žalobců k podání žaloby na neplatnost výpovědi nájmu bytu vyšla najevo až následně a žalovaná tuto námitku vznesla již ve vyjádření na samém počátku sporu dne 20.7.2015 (č.l. 80 spisu). Tato otázka byla zcela klíčovou pro posouzení oprávněnosti nároku žalobců a vyžádala si rozsáhlé dokazování. Žalobci v průběhu sporu měnili svá skutková tvrzení a nabízeli soudu různé varianty řešení sporu, což vedlo k celkové délce soudního řízení, ovšem tuto skutečnost nelze klást k tíži žalované. Žalobci vedli spor přesto, že v totožné věci se stejným právním režimem týkajícím se bytu č. 4, byla jejich žaloba pravomocně zamítnuta, věc prošla všemi stupni soudní soustavy.

Odvolací soud ve věci 35 Co 162/2016 rozhodl již 6.9.2016, potvrdil zamítavý rozsudek soudu prvního stupně, Nejvyšší soud rozhodnutím ze dne 12.12.2017, sp. zn. 26 Cdo 641/2017 odmítl dovolání žalobců a Ústavní soud usnesením ze dne 9.5.2018 odmítl ústavní stížnost. Za tohoto stavu věci ovšem odvolací soud neshledává žádné okolnosti mimořádného zřetele hodné, pro které by bylo možné úspěšně žalované odeprít náhradu nákladů řízení. Žádné nepříznivé majetkové či sociální poměry potom žalobci netvrdili ani neprokazovali.

20. Náklady řízení žalované potom představují náklady právního zastoupení, když za jeden úkon právní služby náleží dle ust. § 9 odst. 3 písm. a/ a ve spojení s ust. § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. částka 2 500 Kč. Před soudem prvního stupně právní zástupce žalobce učinil celkem 12 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, vyjádření k žalobě, účast u soudních jednání ve dnech 25.6.2015 - zde jednání trvalo déle než 2 hodiny, 23.2.2017, 13.3.2018, 17.4.2018, 12.6.2018- zde opět jednání trvalo déle než 2 hodiny, a vyjádření ze dne 5.6.2018). Do těchto nákladů je třeba připočíst další dva úkony za podání odvolání proti oběma předchozím rozsudkům soudu prvního stupně a dále 3x náklady řízení ve výši 1/2 po 1 250 Kč (§ 11 odst. 2 písm. c/ vyhl.) za odvolání proti 3 usnesením soudu o přerušení řízení. K tomu náleží 17x paušální náhrada po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. a 21% DPH. Celkem náklady řízení představují částku 55 058 Kč.
21. Vzhledem k tomu, že při výpočtu se odvolací soud při vyhlášení rozsudku dopustil početní chyby a tyto náklady nesprávně stanovil částkou 40 656 Kč, když provedl nesprávný součet všech účelně vynaložených nákladů řízení, tuto nesprávnost opravil usnesením podle ust. § 167 o.s.ř. tak, že do výroku písemného vyhotovení rozsudku uvedl částku správnou, tedy 55 058 Kč.
22. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když i v této části řízení byla žalovaná úspěšná. Proto jí náleží náklady řízení za 1 úkon právní služby ve výši 1/2 - odvolání proti výroku o nákladech řízení, a dále 2 úkony právní služby (vyjádření a účast u soudního jednání) po 2 500 Kč, 3x paušální náhrada po 300 Kč a DPH ve výši 1 501 Kč, vše dle vyhl. č. 177/1996 Sb., celkem 8 651 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže Nejvyšší soud České republiky na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 11. března 2020

JUDr. Vladimír Fučík v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J.H.